

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. november 24.
(csütörtök)

Földvári Tibor

ISTEN KEGYELME VOLT RAJTA

Köszöntés igéje: Zsoltár 89,14-16

A te karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te jobbod méltóságos. Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orcád előtt. Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát; a te orcádnak világosságánál jár ez, oh Uram!

Énekek: 230; 466

Lekció: Lukács 2,39-40

Alapige: Lukács 2,39-40

És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérének Galileába, az ő városukba, Názáretbe. A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme volt ő rajta.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, hódolunk előtted imádattal, mert Jézust ma is annak az Úrnak vallhattuk, aki elvégzett mindent. Őbenne, őáltala ismerhettünk meg téged mennyei Atyaként, Szentlelked és igéd által pedig valósággal velünk vagy.

Áldunk, hogy az Úr Jézus kereszthalálakor sötétség volt, jelezve, kit is ítélsz e világ bűnéért. És magasztalunk, hogy ezért lehet az Úr Jézus személyében a világ világossága a miénk.

Olyan sokan vannak ma is még mindig, akik elutasítják őt. Nagy kegyelem, hogy mi bízhatunk benne. Bocsásd meg, amikor mégis ez a bizalmunk bármiben is megrendült. Kérünk arra, hogy hadd lehessen számunkra is természetes akár milyen gonosz is a mai világ, a mi világunk is, az Úr Jézus világossága felragyogott és ragyog. És ezt a világosságot mi is képviselhetjük.

ISTEN KEGYELME VOLT RAJTA

Köszönjük neked, hogy egyszer eljön az Úr. Akár éppen ma este is talán. Köszönjük, hogy akkor az örök üdvösségben tapasztalhatjuk meg, ki is vagy te Szentháromság Istenként.

De áldunk azért is, hogy amíg nem jön el Jézus, tart a kegyelem ideje, az elveszett bűnösök még hozzád térhetnek. Áldunk, hogy ma is voltak, akik hozzád tértek. Köszönjük a te népedet, és köszönjük, hogy mi is a te népedhez tarthatunk.

Arra kérünk, hogy ma is az istentiszteleten így hadd legyen boldog az imádatunk, és a te szavad pedig lehessen ismét személyes üzenetté mindannyiunk számára. Akik pedig betegek, ezért nem tudnak itt lenni fizikailag, még online sem tudják hallgatni a te igédet, erősítsed, bátorítsad őket a betegség idején is, kérünk, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Ti hallottatok már Nyírlugosról? Mert a legutóbbi magyar válogatott meccsén elég sokszor lehetett hallani. Meccs előtt is, talán még a meccs alatt is, a végén mindenképpen. Ugyanis a magyar válogatottunk csapatkapitánya, Dzsudzák Balázs innen származik. És megtapasztalhattuk, meghallhattuk, hogy egy ilyen kis helységből is, magyarországi kis helységből, talán kisváros, milyen fontos személy származhat, akin keresztül a karrierje végén nagyon sok örömet élt át az egész ország az utóbbi években. Én magam is a meccset nézve, ott a végén különösen is úgy éreztem, hogy Uram, már megint milyen kegyelmes voltál irántunk, hogy ilyen örömet adtál.

Amikor pedig a hit fejedelme és bevégzője, az Úr Jézus személyére gondolunk, akkor aztán még inkább ott van számunkra, hogy mennyi örömet jelent az Úr Jézus személye, jelentett akkor is, amikor a földön élt, meg azóta is folyamatosan, és mennyire látszik Istennek a kegyelme, irántunk való kegyelme is általa és őbenne.

Az Úr Jézus honnan származott? Mert Betlehemben született, de Názáretből származott. Legalább is a bibliai kijelentésben, az újszövetségi kijelentésben ez nagyon fontos tény, hogy Jézust, az ember Jézust ne úgy hívják, hogy a betlehemi Jézus, mi is így szoktuk mondani: a názáreti Jézus. Még a kereszten is, amikor leírták, kiírták, hogy mi miatt ítélik őt halálra, ott is ez fontos volt.

Lukács evangélista az Úr Lelkétől vezetve a másik hárommal együtt természetesen az Úr Jézus isteni és emberi voltát egyformán akarja megismertetni, de nála különösképpen is hangsúlyos a háromtól eltérően egy picit, hogy nézzük meg, hogy ez a valóságos isteni személy mennyire valóságos ember is.

Lukács evangéliuma központi gondolata Jézus személyénél, a bibliaiskolában így szoktuk tanulni: az Emberfia, valóságos ember fia. Az Emberfia kifejezés Jézusra méltóságjelző, de az is benne van, hogy ő valóságos ember.

Ebben a bibliai két versben, amit felolvastam, halljuk, hogy valóban mennyire valóságos ember, kislembert volt Jézus. Ő egy normális kisgyerek, normális kisfiú, akin Isten kegyelme volt. Így mondja itt: „Istennek kegyelme volt ő raj-

ta”. És mivel ez igaz, hogy ezen a normális, valóságos kisfiún Istennek a kegyelme volt, ezért lehet valóság az is, hogy mindazokon, akik az övéi, a követői vagy a mennyei Atya gyermekei. Jézus egyszülött Fiúként volt. És van a mennyei Atya gyermeke, az övéi, Jézuséi pedig Isten gyermekeiként voltunk és vagyunk. Rajtunk is Isten kegyelme lehet.

De ami az üzenetben fontos lesz itt a végén, hogy miért is fontos itt a kifejezés, hogy „volt ő rajta”. Rajta volt, ezért a mi személyes életünkben, gyülekezeti életünkben hogy lehet valóság mindaz, ami Jézusnál a 'volt' múltidős kifejezéssel szerepel.

Először tehát azt nézzük, hogy Jézus valóban egy valóságos, normális kisgyermek, kisfiú, és így Isten Fia. A gyermek Jézus Názáretből származik, Názáretben nőtt fel. Lukács evangéliuma születéstörténeteit olvasva látjuk, hogy csakugyan az Úr Jézus személyének a titkát különösen is ebben akarja aláhúzni, hogy nézzük meg, hogy ez az Isten és ember egyszerre mennyire valóságosan ember is. Olyan kifejező volt a leírásban, hogy még a fogantatása előtt kiderült, hogy mi a neve. Amikor Máriához jött Gábrriel angyal, akkor mielőtt a fogantatás csodája, teremtési csodája megtörtént volna, már nyilvánvalóvá teszi, hogy majd Jézus lesz a neve. Aztán mikor Mária kimondta az angyalnak azt, amit, az angyalon keresztül Istennek, az Úrnak, akkor megfogant az Úr Jézus földi teste. József is majd megkapja az angyaltól éjszakai kijelentésben, hogy majd Jézusnak nevezd te is, amikor kész elvenni Máriát feleségül.

A bibliai történet itt Lukácsnál az Úr Jézus születése leírása – fontos most természetesen – a betlehemi csodát mutatja be, hogy hogy született meg Betlehemben a názáreti Jézus, hogyan is került Betlehembe, mi mindent tett ezért a római császár meg a római hivatalosok. De a lényeg, hogy Jézus Betlehemben született. Aztán amikor letelt a negyvenedik nap, a tisztulás negyvenedik napja, akkor már Betlehemből mennek Jeruzsálembe, hogy elvégezzék az Úr törvénye szerinti kötelezettségeket. Nyolcadik napon, a körülmetélés napján pedig valóban Jézusnak nevezték, és itt hangzott el, hogy miért is nevezték őt Jézusnak. És a 39. vers itt csatlakozik a történetben: „És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint,...” – ez Jeruzsálemben – „... visszatérének Galileába, az ő városukba, Názáretbe.” Máté evangéliumából tudjuk, kiderül egyértelműen, hogy Jeruzsálemből először Betlehembe mentek vissza. Jöttek majd a bölcsek látogatni, megtörtént Heródes gonosz gyermekgyilkossága Betlehemben. Akkor már az Úr Jézus a szüleivel Egyiptomban tartózkodik. Valamivel több, mint egy év telhetett el a között, amikor az Úr Jézust bemutatták Jeruzsálemben a törvény szokása, rendelete szerint, majd aztán Egyiptomból visszatérve – ez megint Máténál olvasható – nem Júdeába, tehát Betlehembe megy a család, mert ott gondoltak élni, hanem Galileába mennek Názáretbe.

Lukács ezeket az eseményeket nem kellett, hogy leírja, az Úr Lelke őt így vezeti, de éppen ebben van a hangsúly. A Jeruzsálemben törvény, rendeletei szerint eljáró szülők mindent megtesznek mint valóságos emberek – Jézus szülei valóságos emberek – a valóságos kisgyermekkel, ember gyermekkel, de ő Isten Fia is. De amit tesznek, azért teszik, hogy megmutassa a mennyei Atya,

ISTEN KEGYELME VOLT RAJTA

hogy az egyszülött Fiú mennyire valóságos elsőszülött gyermek ebben a családban.

Kihagyva tehát a Máté evangéliumában leírt történeti mozzanatok, a jeruzsálemi események után rögtön Galileába, azon belül is Názáretbe vezet bennünket a kijelentés.

„Az ő városukba, Názáretbe” – ez most nagyon fontos. Az ő városukba, tehát ez Jézus városa is akkor. Viszont a 2. résznek a 11. versében a híres karácsonyi történetrészletben így hangzik: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában” – azaz Betlehemben. Mert a Megtartó születése örömhíre, aki valóságos Isten, valóságos ember, a világ Megváltója, Megtartója, fontos, hogy az ígéretes városában, Dávid városában született. De mikor az a kérdés, hogy akkor majd őt hogyan nevezzék, amikor megismerik Izraelben is meg majd az egész világon, akkor ne a betlehemi Jézus legyen a neve, hanem a názáreti Jézus. Így legyen ismert az Isten Fia. Hétköznapi események, egyszerű hétköznapi események mindabban, ami József és Mária költözését, cselekvését jellemzi. Természetesen az Úr vezeti őket, ez nem kérdés, de látjuk a helyszínből is már, hogy az Úr Jézus nem akar ki. Olyan valóságos kicsi gyermek, aki Názáretben nő fel. Dávid városában született, mert ő a Megtartó, és Názáretben nőtt fel Jézus, mert ő a Megtartó.

Hogy valóságos kisgyermek volt, a 40. vers leírásából is nagyon hangsúlyosan kivehető. A Zsidókhöz írt levél, amelyet nem is olyan régen olvastunk, a 2. rész 14. versében meg a 4. rész 15. versében különösen is hangsúlyozza ezt, hogy Jézus is test és vér valóságába jött el erre a világra, mert az ő testvéreit kellett megszabadítani, atyafiait a halálfélelemtől, a haláltól, a bűntől. A 4. rész 15. versében pedig az a híres kijelentés, hogy Jézus meg tud indulni a gyarlóságain az övéinek. Hogyne tudna megindulni, mert ő „hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben”. Abba a világba jött el, amibe az elveszett bűnös került, amely világban kell megtartani őket a Megtartónak. És amikor az örök üdvösség drága időszaka jön el, akkor még ennél a világnál is boldogabb módon tapasztalhatja meg az Úr népe, milyen is az az Úr Jézus, aki a názáreti Jézusként élt a földön.

Ami itt a kijelentésben előttünk van, meg az egész Újszövetségben, az az igazság. Ezzel szemben már az első századokban is születtek olyan, úgynevezett apokrif iratok, amelyek előszeretettel írtak különösképpen is a csodagyerekről. A tizenkét éves Jézus életéről van még történet a születéstörténetek után, a 41. verstől ez a történetrészlet van előttünk. Azok, akik hazugságokat akartak, fake news-okat híresztelni abban az időben, mikor a bibliai kijelentések is leírásra kerültek, azok egy csodagyereket akartak híresztelni. Egy pálmafának parancsolt Jézus, például, gyerekkorában: – Hajolj le és frissítsd fel anyámat a gyümölcsöddel.

Ezzel szemben ti mit mondanátok a bibliai történetekből, az evangéliumi történetekből egy ilyen csodagyerekekkel dolgozó hamis hazugságot, fake news-t leíró apokrif irat szerzőjének már abban az időben, ha mi éltünk volna? Ti melyik történetet mondanátok, hogy dehogyis, Jézus nem ilyen volt? Milyen tört-

étet lehetne a Bibliából mondani Jézus életéből, hogy ő nem a pálmaágot varázslással lehajlítsa, és akkor etesd meg az anyámat? Az Úr Jézus, amikor maga is éhes volt már negyven napja, akkor se úgy volt, hogy na, akkor gyorsan teremtek magamnak ennivalót. Azt a Sátán mondta neki. Hanem várt arra, amikor majd a mennyei Atyától kap ételt a kísértéskor például.

Egy másik ilyen fake news, mese, hogy öt évesen tizenkét verebet formázott, aztán összecsapta a kezét és életre keltek a verebek és elrepültek. Ilyenről olvasva az 1. században és beszélhetnél az újságíróval, aki ezt leírta, mit mondanál neki? Melyik történetre utalnál, hogy Jézus nem ilyen gyerek volt meg nem ilyen felnőtt volt.

Egyáltalán mi is volt a legelső jel, amit az Úr Jézus kellett, hogy tegyen Isten gyermekeként valóságos emberként? Az első jel az volt, hogy a vizet borrá változtatta. Akkor, amikor eljött az ideje. Jézus gyerekként sem akart jeleket mutatni magáról. Az első jel a kánai menyegző. Meg egyáltalán, mikor Jézus verebekről beszél, éppen arról beszél, hogy bizony van, amikor egy kis veréb lehet, hogy leesik és elpusztul. Vagy elfogják, mert a verebeket használták étkezésre is. És azt mondja Jézus, hogy az Atya nélkül – a Károli fordításban így van, hogy az Atya akarata, de az ősi szövegben ennyi van csak hogy az Atya nélkül – egy sem esik le. Egy kis veréb nem eshet le a földre az Atya nélkül. Ebben benne van, hogy leeshet, elpusztulhat. De akkor Istennek az a terve.

Két ilyen példát gondoltam elmondani. Nagyon érdekes mesék, Jézus a varázsló csodagyerek – de ezek hazugságok. Ezekben a történetekben meg ezekben az iratokban Jézusnak az ember voltát, hogy ő valóságos ember volt, azt akarták nagyon is háttérbe szorítani és valami superhőst akartak Jézusból.

Emlékeztek, volt, amikor maga Jézus kimondta, hogy ő annyira valóságos ember, hogy vannak dolgok, amiket ő sem tudhat. Amikor a vérfolyásos aszszony megérinti hátulról titokban, akkor ő ott teljesen őszintén megkérdezi, hogy: – Ki illetett engem? Pedig Jézus mindentudó Isten, mint Isten. De mint valóságos ember, van, amit nem tud. És az is természetes, amikor a kisgyermek növekedik és erősödik lélekben – így van a Károliban. Van olyan kézirat – az új fordítású Biblia ezt a kéziratot fordítja –, ahol a lélekben kifejezés nem is szerepel. Tehát így is lehet a szövegben, az eredeti szövegben, hogy: a kisgyermek pedig növekedék és erősödék – és akkor ott az erősödni a fizikai erő, a fizikai, testi felépítésre is utalhat. Ha pedig a 'lélekben' kifejezés, akkor csak aláhúzza, hogy az különösen is a lélekre is igaz.

Keresztelő Jánosról olvassuk kisgyermek korában, hogy ő erősödött lélekben is – az 1. rész 80. versében. De látszik, hogy az Úr Jézus testi, szellemi és lelki valójában erősödik, mert növekedik. Folyamatosan növekedik mint ahogy egy kisgyermek növekszik. Ha valamelyik kisgyermek nem kezd növekedni folyamatosan, azt ma is betegségnek tulajdonítják. Hála az Úrnak, amikor ma már lehet kezelni esetleg az ilyen betegségeket. Az SMA-betegek jutnak eszembe, hogy milyen nagy dolog, hogy már kitalálták azt a kezelési lehetőséget, ami segít az ilyen kisgyermeknek, hogy ők is éljenek sokkal felszabadultabb életet, meg egyáltalán élhessenek. Fizikailag is folyamatosan erősödött.

És ne felejtsük el, hiszen szülei is valóságos emberek voltak, tehát József valóságos ácsmunkát végzett, nagyon jó szakmája volt, és ebben a valóságos ácsmunka végzésében Jézus is a legidősebb fiúként teljesen természetesen segíthetett Józsefnek. Emlékszünk, a názáretiek úgy is ismerik őt: az ács fia. Jézus majd csak felnőtt korában, harminc valahány évesen, amikor elkezd a nyilvános szolgálatát, utána kezd el más szakmákat is űzni, mert pedagógus is lett, emlékeztek, pszichológus, orvos és lehetne sorolni, hogy hány féle fontos hivatást gyakorolt, amikre képes volt abban az időben. Természetesen a fő munkája, a fő állása: „született néktek ma a Megtartó” – a világ Megváltója. Csak ezt a fő állást, fő hivatást gyakorolva az Úr Jézus nagyon sok más fizikai, szellemi, lelki hivatást végzett, mert valóságos ember volt.

Az ács szakmában biztos, hogy nagyon sok erőre van szükség a kéznek. Amikor meg tanít valaki, folyamatosan, órákon át használja a hangját, ott meg milyen erősnek kell lennie a hangjának, meg jó hangosan is tudni kell beszélni. Nem beszélve arról, hogy hányszor volt, hogy lehet, egész nap ment. Kipróbáltatok már, hogy egész nap kirándultok? És amikor hazaértetek, akkor nem az van, hogy lefekszem végre, hanem egész éjjel még dolgozni kell, mert Jézusnak voltak ilyen nappalai meg éjszakái. Tehát fizikailag is valóban növekedett kisgyermekként is.

„Teljesedve bölcsességgel” – ez is olyan kedves kijelentés: bölcsességgel beteljesedve. Itt a kifejezés szenvedő szerkezetet hordoz, mert benne van, hogy ez a bölcsesség úgy lehet Jézusé, hogy kapja valakitől, de közben a bölcsességről való bibliai kijelentés az egész Bibliában mutatja, hogy Istentől kapjuk, de mennyi mindent teszünk is érte. Mert a bölcsesség azt jelenti, hogy valaki ismeretet szerzett, kapott Istentől, de ezt az ismeretet képes is meg vágyakozik is használni a lehető legjobb módon. Jelen idejű állítmány szerepel itt, ami arra utal, hogy folyamatosan beteljesedik a bölcsességgel. Nincs olyan nap, amikor a bölcsességben nem lenne Jézusnak előrehaladása.

Most képzeljétek el, amikor izgulnotok kell a gyermekek, unokák, dédunokák felvételijénél az iskolában iskolaváltásnál vagy a továbbtanulás kérdéseinél, és tudnátok teljes nyugalommal, hogy mindegy, hogy mi lesz a felvételin, mindent tudni fog. Hát minden nap teljesedik bölcsességgel a kisunokám. Nem így szoktuk átélni valószínű a felvételiket, meg a fiatalok se, a gyerekek se. Mennyi izgalom van a gyülekezetben is meg a családokban. De a mások oldalán, mikor meg megtörténik a felvétel és minden sikerül, mindenki örül, akkor meg már nyugodtan vagyunk, hát igen, tanultál is meg persze az Úrtól is mennyi kegyelmet kaptál.

Jézus is tanult. A tizenkét éves Jézus a templomban, ahogy viselkedik, mutatja, hogy abban az időben hogy tanultak a diákok. feleltek, kérdeztek, kérdeztek, feleltek, amikor a tanítókkal beszélgettek.

Jakab levele 3. rész 17. versében olvassuk a felülről való bölcsesség gyönyörű kijelentését. Most nem olvasom fel, majd nézzétek meg. Jakab levele 3. rész 17. verse. Csak arra hadd utaljak: felülről való bölcsesség, ami adatik. Ez csak az Úrtól jöhet.

És nem véletlenül mondja az Írás, ezt is jól ismeritek: „A bölcsesség kezdete az ÚRnak félelme.” És ez mutatja, hogy ez a valóságos kisfiú mennyire normális gyermek, hogy amikor az a kérdés, hogy ma milyen az Istennel kapcsolata ennek a kisfiúnak, akkor kiderül, hogy azért telhet be bölcsességgel, mert az Istennel való kapcsolatát az istenfélelem jellemzi. Nem is akármilyen istenfélelem, hiszen ő maga Isten, Isten egyszülött Fia, és milyen kapcsolat van akkor közte és a mennyei Atya közt, amikor az istenfélelmet gyakorolja. Hogy Jézus is mennyire félte az Istent, az látszik a felnőttkori történeteiből is.

Az 52. versben a tizenkét éves Jézus a templomban bibliai történet záróverseként olvashatjuk megint, hogy „gyarapodott bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben”. Ami Sámuel próféta kisgyermekkoránál jellemző, a Sámuel 1. könyve 2. részében olvassuk ezt, ott is megtalálható, hogy Isten és emberek előtt kedves volt Sámuel is kicsi gyerekként ott az Éli főpappal élve a szent sátonnál. Jézus is Isten és emberek előtt kedves.

Názáretben is őt nagyon jól ismerték. Amikor felnőtt korában az a kérdés, hogy elfogadják-e, hogy tényleg ő az Isten Fia, a Megváltó, azt nem voltak hajlandók elfogadni, de azt tudták róla, hogy kicsi kortól fogva mennyire kedves, aranyos fiú, példamutató. A tizenkét éves Jézus a templomban bibliai történetet ismerjük. Kritikus helyzetben is édesanyjával meg nevelőapjával kapcsolatban, ott a legkritikusabb helyzetben is úgy beszél, úgy viselkedik, ami kedvessé teheti Isten és az emberek előtt. A hétköznapi idején pedig otthon, amíg gyerekként felnőtt testben, szellemileg és lélekben egyaránt beteljesedve a bölcsességgel, kedves Istennek és az embereknek.

Mindez azért lehetett, mert a háttérben Jézus számára és a valóságos normális kisfiú számára ott volt ez a nagy titok: „és az Istennek kegyelme volt őrajta”. Ez az 'és' kifejezés mutatja, hogy ez része annak a jellemzőnek, amivel el akarja mondani, hogy milyen Isten Fia is ez a Jézus, milyen Isten ő és milyen ember ő. Valaki, akin ott van az Isten kegyelme.

Az ember Jézusnak minden jellemzője – de most az isteni személy hangsúlya miatt hadd mondjam így –, minden tökéletessége Istentől kapott ajándék. Isten tökéletességei, tulajdonságai a Szentírásban Ó- és Újszövetségben Jézusra is igaz minden. De nekünk ez az óriási kiváltság és ez az evangélium igazából, hogy az ő isteni tökéletességei úgy vannak Jézus életében valósággal, hogy ő valósággal ember. Minden isteni tökéletessége is úgy valósul meg, hogy ő közben valóságos ember.

A mennyei Atyától kap mindent. És bármi, amit kap a mennyei Atyától, akár ennivaló, hogyha éhezett már negyven napja, a kísértéskor pedig azt mondta, hogy nem hajlandó a köveket kenyérré változtatni, aztán küldte a mennyei Atya az angyalokat és hoztak neki ennivalót. Ilyen egyszerű: a mennyei Atyától kap mindent. Azért, mert ezzel az Atyával van szeretetközösségben. És itt van jelentősége annak, hogy a Zsidókhoz írt levél 4. rész 15. versében kiemeli, hogy ő hozzánk hasonlóan mindenben megkísértett bűn nélkül. Tehát ő nem esett bűnbe, miközben ebben a világban valóságos emberként élve, de büntelenül.

ISTEN KEGYELME VOLT RAJTA

Kicsi gyerekkorától fogva az Úr Jézus büntelen volt mindvégig. Azért, mert a háttérben ott van, hogy Istennek kegyelme volt rajta.

És ezért nagyon bátorító, hogy a kegyelem szó – amit mi jól ismerünk, és erről már volt szó többször, de most újra ismételjük át –, a kegyelem szó először is azt jelenti, hogy szívesség, jóindulat, kegy, örömteli gyönyörködő szeretet. A mennyei Atya ránéz az egyszülött Fiúra, aki valóságos kisfiú a szó legteljesebb értelmében és gyönyörködik benne. Mikor mondja ki legelőször a mennyei Atya, hogy ő tényleg gyönyörködik Jézusban, a názáreti Jézusban? Amikor megtörténik a megkereszteltetése, amikor elkezdődik a nyilvános szolgálata. És nem véletlen, éppen Lukács evangéliumában van úgy a kijelentés előttünk, hogy a mennyei Atya így mondja: te vagy az én szerelmes Fiam, tebenned gyönyörködöm. Máté és Márk úgy adja vissza ezt a kijelentést, hogy: ez az én szerelmes Fiam, benne gyönyörködöm. Így is áll, de a lukácsi még személyesebb: te vagy, te benned gyönyörködöm. Szeretközösség a mennyei Atya és a názáreti Jézus között.

Amikor bajba kerül az egyszülött Fiú, nehézségben van, akkor természetesen a kegyelembe benne van az irgalmas szeretet: segít a bajban, segít a rászorulónak vagy ad ajándékot, ha szüksége van az ajándéokra. És már mondtam, hogy például kapott enni a mennyei Atyától. Amennyiben bűnös ember lenne – de Jézus nem bűnös, ő büntelen –, de ha bűnös lenne, akkor a bűnös ember esetében a kegyelem bocsánatot jelent, az ítélet elengedését ingyen, nem kell érte tenni semmit az elveszett bűnösnek. Az Isten kegyelme ilyen könyörülő szeretettel a bűnös iránt. Itt az ajándék, hogy ha mi nem is lehetünk olyanok, mint Jézus, mégis igaz lehet ránk ugyanúgy, hogy Istennek kegyelme volt őrajta.

Jézusra visszatérve: büntelen az Úr Jézus, tehát őt betölti a kegyelem szónak mindazon drága jelentése, ami az egész Újszövetségben, de az Ószövetségben is áll. Ő ezzel van betöltekezve, hogy: az Isten kegyelme van rajtam. Tizenkét évesen ezért mondja boldogan, hogy: nekem az én Atyám házában kell lennem. Kell lenni – ez kötelesség, ez parancs. De közben neki ez nem kötelességteljesítése, hanem az Atyával való szeretetkapcsolat miatt boldog, hálás istenfiúi engedelmesség. És ne felejtsük el, hogy ezért az érzéséért, döntéséért, ezért a hívő tizenkét éves fiúi életéért, élettapasztalatért még azt is vállalta Jézus, hogy ott marad Jeruzsálemben a templomban. Nem ő szökött meg a szüleitől. Mária és József hagyták ott. Nekik kellett volna figyelni, hogy Jézus ne maradjon le, csak ők nem vették észre. De az Úr Jézus felől figyelve a történetet – hadd mondjam így újra –, annyira betöltötte őt a mennyei Atyával való szeretetkapcsolat – kell lennem –, hogy ott volt a templomban.

De aztán mit olvasunk? És újra hadd olvassam a folytatásnak, a tizenkét éves Jézus a templomban bibliai történet leírásának egy fontos mozzanatát, amikor megtalálják őt Mária és József, így olvassuk a végén: „És aláment velük, és méne Názáretbe; és engedelmes volt nekik.” Tehát a mennyei Atya iránti mérhetetlen szeretetközösség és szeretetkapcsolat, engedelmesség a valóságos, a tizenkét évesen is valóságos ember Jézus számára abban mutatkozott

meg, hogy engedelmes volt a földi szüleinek. Szerette a mennyei Atyát mérhetetlenül, ezért mérhetetlenül szerette a földi szüleit és a földi testvérkéit. Nem édestestvérei voltak Jézusnak, mert a testvéreinek az édesapja József volt, édesanyja pedig Mária. Engedelmes a szüleinek gyermekként, valóságos fiúként, mert engedelmes a mennyei Atyának, akinek a kegyelme van rajta.

A gyermeki engedelmisségben a hála az is az a szó az Újszövetség ősi nyelvén, ami a kegyelem szava is. Hála – kharisz – kegyelem – kharisz. Isten kegyelmére a válasz az Isten gyermekének válasza a hálával. Mind a kettő ugyanazzal a szóval. És így lesz az Úr Jézusnak még az engedelmissége is, amit megél a családban, a szülei iránt, a testvéreivel való kapcsolatban, ott Názáretben a szomszédok iránt, a barátok iránt, ha együtt tanultak esetleg bármilyen formában is akármelyik szomszéd fiúval, velük kapcsolatban, ha együtt játszottak kisgyerekként, ott is az Úr Jézus engedelmes volt a mennyei Atyának.

És a Zsidókhöz írt levél 5. rész 8. versében mondja ki, hogy az Isten, a mennyei Atya a szenvedés útján akarta megtanítani a legjobban Jézussal, hogy mit is jelent az engedelmisség: „Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget.”

És ilyen szempontból gondoljuk el – és most már magunkra térünk mindjárt –, hogy Jézusnak, aki tökéletes Istenfiú, tökéletes ember büntelenül, mennyire nem lehetett egyszerű egy olyan családban élni meg egy olyan városkában, ahol körülötte mindenki elveszett bűnösként élte az életét. Akik az Úrei voltak, akik az Istent félték, szerették, ők is elveszett bűnösök voltak, csak ahogy mondani szoktuk, kegyelmet nyert bűnösök. De Mária meg József is sajnós kegyelmet nyert bűnösként is volt, hogy vétkezett akár Jézus ellen. Ezek nincsenek ott a bibliai történetben, legalábbis itt a születéstörténeteknél, de egyértelmű, hogy az Úr Jézusnak e bűneset utáni világban egy bűnös családban bűnös szülőkkel, bűnös testvérekkel kellett büntelenül élnie. A szenvedésének, megváltó szenvedésének ez is része volt.

Testvérei nem hittek benne – olvassuk János evangéliuma 7. rész 5. versében. Bántott-e már téged az, hogyha a testvéred vagy valamelyik nagyon kedves családtagod, aki korábban mindig olyan kedves volt mindenben, a hiteddel kapcsolatban egyszer csak elkezdett piszkálni, bántani, nem hiszi el, ami veled történt, mióta megismerted az Urat. Vagy már évtizedek óta még mindig nem hajlandó elfogadni, hogy te a családban az Úr Jézust akarod szeretni. Nem könnyű ilyenkor az Úr gyermekeként megélni azt, hogy Isten kegyelme van rajtunk. De Jézus sem így élte meg. A szenvedések, a próbák, a kísértések mind részei voltak annak, hogy megmutatkozzék, ki is ő valójában. És ez pontosan miattunk is fontos.

A gyermek Jézuson Isten kegyelme volt és ő ebben és ezáltal mutatta meg, hogy milyen a valóságos Isten és valóságos ember, amikor megtartó Isten, megváltó Úr. De mivel vele ez történt, az a jellemző – és itt van hangsúlya ennek, hogy a múlt idő szerepel: Istennek kegyelme volt ő rajta –, számunkra ez a „volt ő rajta” hirdeti, ezért volt, van és mindörökre lesz rajtunk, akik az Úrei lehetünk. A „volt rajta” számunkra a legnagyobb örömhír. Nekünk mindig azt

ISTEN KEGYELME VOLT RAJTA

kell nézni, amit Jézusról olvasunk az igében. Mert a hit soha nem arra néz, amit mi csinálunk, hanem a hit mindig azt ragadja meg, amit az Úr Jézus végzett el, végez el és készül elvégezni eljövetelekor is, aki ő a számunkra. „Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra” – ez a hit. És miközben őt látjuk, aközben élhetjük át, hogy mi valóságos emberként, férfiként, asszonyként, gyerekként, kisfiúként, kislányként, idős emberként is akár, mi mindig Isten kegyelmét tapasztalhatjuk Jézusért, Jézus követésében. A hit ezt jelenti: Isten kegyelme rajtam, a lelki testvéremen is, Isten kegyelme a gyülekezeten is, mert Jézuson ott volt.

Az elveszett bűnösön bűnbocsánat, ítélettől való szabadítás. Amikor mi is elfogadtuk az Úr kegyelmét, hívővé lettünk, ezt a csodát éltük át. De hát ez csak a kezdet!

Emlékszünk, hogy mihelyest megismerjük az Úr Jézus, a legelső, amit mond nekünk: no, aztán azt tudnod kell, hogy az én kegyelemem nem akkor kezdődött, amikor te elfogadtad, még csak akkor sem, amikor meghaltam a kereszten, hanem öröktől fogva. „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem rád az én irgalmasságomat.” Isten kegyelme volt rajta Jézusra vonatkoztatva, Isten örökkévaló szeretete is Jézusban, Jézus által, Jézusért rajtunk. Tehát ez a 'volt' múlt idős kifejezés nagyon régmúltra is visszamegy. A régmúltat úgy mondom, hogy a mi szempontunkból, mert mi térben és időben gondolkodunk. Még a teremtés előtt Isten kegyelme az elveszett bűnösön. Nagyon bátorító és micsoda vigasztalás!

A földi életünkben pedig folyamatosan. Megtérésünkkel rádöbbenünk, hogy a megtérés előtti életünkben is hány és hány mozzanat van, ahol látszik, hogy ott volt az Úr kegyelme. Most pedig már tudjuk és hisszük ezt. Ezért a földi életünk során bátorít: Jézusra tekintve, rajta volt az Isten kegyelme. Pici gyerekként is, tizenkét évesen is. Akkor magamra is, másokra is így tekinthetek. Ha ez igaz Jézusra vonatkozóan – márpedig az –, akkor akárhány éves korban is vagyok, akárhány éves korában is van az a valaki, aki miatt lehet, hogy még aggódok is, akkor is, ha hitben jár, akkor is, ha még nem, Jézusra nézve hihetem, tudhatom, vallhatom: Isten kegyelme van, lesz rajta.

Az LMBTQ nehéz kérdés erkölcsi meg lelki szempontból egyaránt a Biblia alapján. Gondoljátok el, milyen bátorítás lehet, és micsoda szabadítás olyanoknak, akik ezzel küzdenek, akár kisgyerekként is már, mert ezt hallják, ezt sulykolják beléjük már az óvodában is, minden megzavarodik bennük, nem az lesz fontos, ami a normális a szó legteljesebb értelmében, és hallják, hogy de Jézus normális volt. Valóságos, normális kisfiú és így a világ Megváltója, és az ilyen elveszett bűnösök is bármikor az Úréi lehetnek.

Amikor a gyermekünk még mindig nem akar hitre jutni vagy egy a tékozló fiú vagy tékozló lány módjára viselkedik, az Isten kegyelme van rajta. Mert ha ő nem is él ezzel a kegyelemmel, én, aki aggódó szeretettel érzek iránta, élek.

Amikor pedig eljön a második gyermekkor, amikor lehet, hogy megint pelenkázni kell majd bennünket, mert már annyira betegek vagyunk – nem is a kor miatt, hanem a kór miatt –, a második gyermekkorban is Isten kegyelme van

rajtunk. Mert nem az a kérdés, hogy milyen állapotban vagyunk, hanem hogy ki az az Úr, aki kegyelmével körülvesz bennünket Jézusban és Jézusért. Az Úr Jézus is ott a kereszten függve fontosnak tartotta, hogy édesanyját az egyik tanítványára bízta. Mielőtt meghalt, édesanyját Jánosra bízta.

Amikor meg az ifjak kísértésére a világban ért akár pozitív vagy negatív erkölcsi ítélethordozó dolgokra figyelnek, az ifjak kísértései világban való élete számára is igaz ez: ha fiatal is, nézhet Jézusra. Ő fiatalon is, kamaszkorban is Isten kegyelme alatt élte az életét. A fiatalok is így élhetnek bármilyen formában. És mivel Jézus győzött a kísértéskor, ezért egy fiatal is az Úr Jézus követségében győztes lehet bármikor. Ugyanúgy kedvesek lehetünk mi is Isten és emberek előtt, amint Sámuel meg az Úr Jézus.

És a legfontosabbal zárhatjuk: micsoda kiváltság, hogy az elveszett bűnös, gyermek, fiatal, felnőtt, idős, vén tapasztalhatja ugyanazt mint Jézus a kegyelem kapcsán. Amikor a kegyelemnél nem a bűnbocsánat, a szabadítás, az elég kegyelem a betegség idején a hangsúlyos, hanem a kegyelemnek az a jelentése, hogy a mennyei Atya gyönyörködik az ő gyermekében, gyermekeiben. Isten kegyelme volt rajta, ezért lehet nekünk is személy szerint és majd mint közösség is, családban is ezt átélhetjük: a mennyei Atya gyönyörködik bennünk. A házasetünkben az Úréi vagyunk, a családban, a gyülekezetben.

Amit az Úr Jézusnak mondott személy szerint a mennyei Atya, az igaz lehet ránk is: Jézuson Isten kegyelme volt, rajtad is Isten kegyelme van, ha az Úr Jézusé vagy velem együtt. Ha pedig nem, mi gátol abban, hogy ma fogadd el ezt a kegyelmet?

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, mert te valóban az Úr Jézust is erre a földi életre küldted, és nem burokban nőtt fel Supermanként, hanem nagyon is valóságos kísértéseket is elszenvedő, de büntelen Megváltóként, Megtartóként. Magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogy ezért lehetünk mi is elveszett bűnösök, de kegyelmet nyertek.

Köszönjük, hogy elfogadhattuk mi is ezt a kegyelmet, és áldunk téged, hogy amikor imádkozunk másokért, akik még nem a tiéd, azzal a reménységgel tehetjük, hogy a kegyelmed őket is bármikor megtarthatja.

Segíts, hogy Jézusra nézzünk mindig, e tekintetben is. Különösen, amikor nagyon tékozlóvá lesz valamelyik szerettünk, merjük akkor is hinni, hogy te csodát is tehetsz akármikor. Köszönjük, hogy nem lehetetlen az üdvösség teneked.

És arra kérünk, hogy a magunk helyén ott, ahol vagyunk, éljünk úgy, akik látnak bennünket, lássák az Úr Jézust, lássák a krisztusi életet, megismerhesék ők is, milyen a kegyelem.

Köszönjük neked, hogy így bízhatjuk terád csakugyan a szeretteinket, a gyülekezetünket, magyar népünket is, vezetőinket. Hálát adunk, hogy így imádkozhatunk másokért, ennyire személyesen is.

És köszönjük, hogy tudhatjuk, a te kegyelmed van a Kárpátalján lévő magyarokon, az ottani lelki testvéreinken is. És hálát adunk, hogy kérhetjük most

ISTEN KEGYELME VOLT RAJTA

is: vess véget a háborúnak, irányítsd így a vezetők döntéseit. De köszönjük, hogy amíg ez nem történik meg, a te kegyelmed addig is irgalmas és megtartó.

Köszönjük, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is eléd vihetjük hálaadással, reménységgel.

Ámen.

Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen.

2Péter 3,18

466. ének

1. Rád te-kint már hi-tem, Meg-vál-tóm, Is - te-nem,

A Gol-go - tán:

Halld kö-nyör-gé - se-met, És vedd el vét - ke-met;

Mos - tan-tól hadd le-gyek Ti - ed csu - pán.

2. Szívemet töltse be / Kegyelmed ereje
Buzgósággal!
Meghaltál érettem; / Add: szívem s életem
Teérted éghessen / Forró lánggal!
3. Ha elfog utamon / Félelem s fájdalom:
Fogd kezemet!
Derítsd fel éjemet, / Szárítsd fel könnyemet:
Tévelygésben ne hagyd / Én lelkemet!
4. Éltem ha fogyva fogy, / És a halál ahogy
Jön már felém:
Meváltóm, ments te meg / Kétségtől engemet,
Nálad hogy üdvömet / Meglássam én.